

milde de, efter min Formening, uretfærdige og haarde Betingelser, hvorunder Udkastet stiller Reserve-Officererne; men dette Standpunkt er efter min Overbeviisning aldeles falskt. Jeg veed ikke, om der i hele vor Lovgivning foreligger noget Exempel paa, at Embedsmænd, der ere udnævnte ganske under de samme Former, ere tilfagte de samme Rettigheder, have udført de samme Forretninger — og indtil den Dag idag have havt de samme Forpligtelser og Rettigheder, — ere paa en saadan Maade som disse Reserveofficerer indeelede i privilegerede og uprivilegerede Embedsmænd. I den sidste Klasse af Reserveofficerer, de værnepligtige, veed jeg ikke engang hvilken Benævnelse jeg skal give; de ere mindre end uprivilegerede; thi man paalægger dem en bestemt Forpligtelse, uden dertil at knytte nogen Rettighed.

Hverken i Reserveofficerens Stilling i Armeen eller i de Bestemmelser, hvorpaa hans Rettigheder hidtil have støttet sig, finde vi nogen som helst Gjæmme for denne Classification. Der findes i Armeen kun 3 Classer af Officerer. Den første indbefatter de fra det kongelige Landcadet-Akademie udgaaede Officerer, som ikke vedkomme denne Lov; den anden Klasse indbefatter de i Genhold til Bestemmelserne i Armeens Organisationsplan af 28de April 1842 udnævnte Officerer, som skulde ansættes i Reserven og Forstærkningen, og som heller ikke behøve at omtales i denne Lov, da § 2 kun er en Gjæntagelse af de Bestemmelser, som indeholdes i fornævnte Plan; og den 3die Klasse indbefatter de Officerer, der ere udnævnte efter den kongelige Resolution af 1ste April 1848, og som ere opadvancerede under Krigen. Det er disse Sidste, som denne Lov nærmest vedkommer, da, hvis de ikke skulde betragtes som Ligeberettigede med de fra Akademiet udgaaede Officerer, der hidtil ikke er taget nogen Bestemmelse angaaende deres Fremtids Stabne. De 2 sidste Classer af Officerer have en Lighed i Navnet, idet de Første efter Planen skulde ansættes som Office-

rer ved Krigsreserven eller Forstærkningen, og de Sidste ved Udnævnelsen ere blevne kaldte Reserveofficerer; og fra denne Lighed i Navnet maa jeg antage, at hele denne besynderlige Forvirring og Sammenblanding af begge Classer hidrører, der har havt tilfølgende, at Mange, der vare ubekjendte med Forholdene, have troet, at Bestemmelserne i Organisationsplanen af 1842 ogsaa kunde anvendes paa de efter Krigen Udbrud udnævnte Krigsreserveofficerer, skjøndt disse ikke have mere med hine Bestemmelser at bestille end med de annecterede Officerer fra den sidste Krig. Jeg skal tillade mig at oplæse for det høitærede Thing de Bestemmelser, ifølge hvilke disse to Classer af Officerer ere udnævnte, saa vil Thinget selv kunne dømme i Sagen. I Planen af 28de April 1842 indeholdes følgende:

„Som Officerer ved Krigsreserven og ved Forstærkningen ansættes unge Mænd af almindelig Dannelse, som ere forsynede med tilfredsstillende Bidnesbyrd om god moralsk Bandel, have idetmindste 3 Maanedere gjort effectiv Tjeneste som Underofficerer i Linien, og erhvervet sig Attest for, tilbørligen at kjende denne Tjeneste. Ligeledes bør de beviisliggjøre, at de have Midler til at equipere og i Fremtiden at underholde sig, medens de i Fredstid gjøre den Tjeneste ved Linien, der forlanges, for at give dem den fornødne militaire Uddannelse, og for hvilken de ikke blive gagerede af Staten.“ Og i det kongelige Generalcommissariatscollegii Skrivelse af 24de December s. A. udvikles end yderligere de Bestemmelser, som skulle anvendes paa disse Officerer saaledes, at det tillades alle Afdelings-Commandeurer ved de forskjellige Vaabenarter at antage Mænd, der under Navn af Volontairer uddanne sig for disse Poster, men som, naar de ikke havde lyst længere, frit kunde træde tilbage, ligesom ogsaa vedkommende Afdelingscommandeur frit kunde entledige de af disse Volontairer, som han ei ansaae for skiktede til Officerer.